

שחולל בעיר!

שות את החשבון עם יעקב שמש. הוא ירה בו בשעה 3.45. ואז — נעלם.

★ ★ ★

ארוחה לפני הרצח

נעלמה גם כרמלה יונה, ילדה נחמדה בת 15 וחצי, תלמידת בית-הספר אורט ושכנתו של נורי. היא נראתה בפעם הראשונה באותו יום ראשון, בשעה שמונה בבוקר. שכנים, שראו אותה עולה לסטיישן של נורי, נזכרו בעובדה זו רק אחרי ש נודע על הירי, ואז אחזה החרדה את ה שכוונה: האם גם כרמלה נרצחה?

התשובה ניתנה רק למחרת היום — על ידי נורי עצמו. הוא שילשל מעטפה לדואר יראליהו, ועליה כתב: „בקשר לגופה של הנרצחת מסלמה ג' רחוב מתניה. הגופה נמצאת בכביש החוף פינת עזרה ובצירון בתוך אמבטיה ושק. יש למסור תוכן ה מעטפה למשטרה ויש לפחד ממני.“

המשטרה, שבמשך 24 שעות העמידה את כל כוחותיה על הרגליים, יצאה מייד לסרוק את השטח. שם, במרחק מאה מטרים בלבד מכביש החוף הסואן, מכוסה בארגו חלוד של מקרר, מצאה את הגופה.

בשלב זה ניתן היה לשחזר את צעדיו של נורי ואת תוכניתו: הוא התכוון לחסל 14 איש לפחות, בזה אחר זה. הראשונה הי תה כרמלה, בה היה מאוהב. הוא קרא לה לסטיישן, הציג לה טרמפ לבית-הספר. הוא רצח אותה בדרך, הביא אותה לחורשה, ושם הסתיר את גופתה. אבל לא לפני שחתר את פניה במספריים שהיו איתו.

גופה בפרוס

כרמלה יונה, כפי שמצאו אותה השוטרים, לפי מכתבו של נורי אנוואר. לראשה נראה מיכסה המקרר, בו כיסה את הגופה. ליד הגופה

נמצאה תמונה של כרמלה (ראה שער), בה היא נראית לבושה באותם מיכנסיים שבהם נרצחה. שמה של כרמלה לא נכלל ברשימת המיעדים לרצח של נורי אנוואר, שנמצאה בחילים על ידי המשטרה.

הלאה, לפי רשימת המוות. אולם קורבנותיו המיועדים לא היו בבתיהם. בצהריים עזר את מכונתו ליד בית משה חאגימה, שותפו בדוכן הפלאפל בפארק הלאומי של רמת גן. הוא צפר וחאגימה הזמינו לארוחת צהרים.

הרוצח וקורבנו ישבו יחד ליד השולחן, אכלו ארוחת צהרים, שתו קפה והרוצח אף כיבד את אשתו של חאגימה בחפיסת מסטיק. אחר-כך הוא הציע למשה לנסוע איתו ה עירה, לקנות כלים וחומרים לעונת הפלאפל המתקרבת. משה התעכב לרגע אצל אחותו, לוה ממנה מאה לירות ונכנס לסטיישן — ממנו נודע להיות מושלך כגוייה.

נורי המשיך בנסיעתו לכיוון אותה חורשה בה טמן את כרמלה. הוא התכוון לעשות שם בית-קברות, כשהוא מסיע בזה אחר זה את קורבנותיו מבתיהם לחורשה.

האורח שניתקל בו הפריע לתוכנית, לכן החליט נורי לוותר על ההסעה ולרצוח את קורבנותיו במקומות מגוריהם.

★ ★ ★

דקר שומר

הה הריץ אותו? הקורבן היחיד ש יצא בחיים יכול להטיל מעט מאוד אור על זה. הוא סיפר לכתב העולם הזה, שהצי ליה להגיע לחדרו בביתן 12, בבית-החולים תל השומר: „את אנוואר אני מכיר עשר שנים. היינו חברים טובים. לא היה לנו אף פעם שום ריב. לא התעסקתי עם ה אחיות שלו, ולא עם כרמלה. כל הדיבורים על קינאה הם שטות. עזרתי לו גם כפקח בפארק הלאומי וגם כשכנ. כשנולד לו בן לפני שנה וארבעה חודשים קניתי לו עגלת-תינוק ב180 לירות. הוא היה גם מבקר הרבה בביתי. בדרך כלל היה גם שיכור. כשהיה משתכר היה אומר: „אני עוד אהיה אדם גדול. אני ארצח את כל השונאים שלי. גם אותך ארצח!“

לפני חודש שיחקתי איתו ש-ש-בש. נורי הפסיד. הוא התרגז ואיים עוד פעם לרצוח אותי. פחדתי שהפעם זה לא צחוק. הלכתי והתלוננתי במשטרת אור-יהודה. למחרת הוא בא אלי ואמר לי: „נאחזנו כמו אחים. אתה יודע שיש לי מאסר על תנאי לתשעה חודשי שים. למה אשב אותם בחינם? עשינו סולחה, הלכתי וביטלתי את התלונה במש-טרה.“

גם יפה, אשתו של נורי, שמעה את ה איומים ואת תוכנית הרצח. היא לא הת ייחסה אליהם בציניות. היא חשבה שאלה דבריו של גבר מיואש, שנעלב מחוסר יכולתו בחיים. אדם שפוטר מעבודתו כאשר נפסקה הבנייה. אדם חס-מוג שאהב להת בלט. אדם שהיה שולף אקדח בכל הזדמנות כדי לעשות רושם, ואף יורה באוויר. אדם שהשתתף בהאראקות באופן קבוע.

המשטרה ידעה שיש לו אקדח בלי רשיון. היא גם ידעה, שבחגיגת יום-הולדת בנו יחזקאל, לפני ארבעה חודשים, השתכר ו השתולל, תקף ודקר שוטר שבא, להרגיעו. הוא התנפל על שלושה שוטרים נוספים, ובקושי הצליחו להכניסו לניידת. על כך קיבל תשעה חודשי מאסר-על-תנאי.

כי השוטרים, כמו השופטים ושכניו, חש בו שהוא סתם מתפרע.

אחותו נורית, מזלם שיחק להם: הם ישנו, לא שמעו את הרפיקות. הוא ניגש לחבר רביעי, לוה ממנו 30 לירות, כנראה בשביל דלק, ומשם המשיך

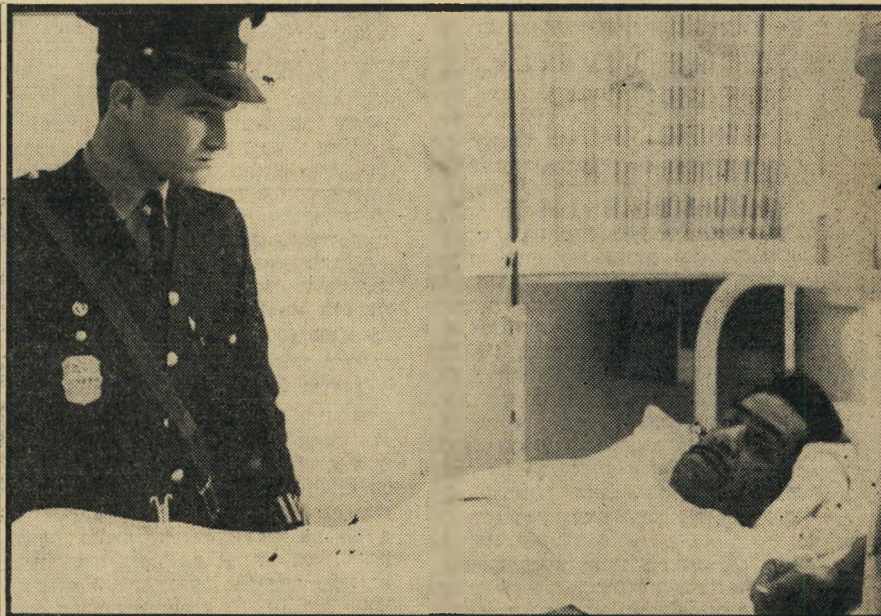
אחר-כך חזר לתל-אביב, חיפש את גיסו יהודה בקאל, אך לא מצא אותו בתנוות ב שכונת-התקווה. הוא המשיך הלאה, התדפק על דלתותיהם של שלושה מחבריו ושל

בתמונה שצולמה בפארק הלאומי ברמת-גן, לפני שנה. נורי אנוואר יושב שני מימין, חובש כובע. במרכז יושב יעקב שמש, חובש כובע של פקח עירוני בפארק הלאומי. השניים היו ידידים טובים ושכנים.

האחות שנרצחה רחל בקאלי, במסיבה אצל אחיה נורי.

האשה והקרבן יפה אנוואר, אשתו של הרוצח, בחברתו של הפקח יעקב שמש.

ניצל בנס יעקב שמש, אחרי שנותח ויצא מכלל סכנה. הוא נזכר: „שלושה ימים לפני הרצח בא אלי נורי ואמר שהוא רוצח לשכור מכוננית, הוא ביקש שאהיה ערב. הלכתי ושלמתי 200 לירות ערבות. במכוננית הזאת טיילנו יחד ביום ששי ושבת.“